

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

TARTS MEG

*Lakóföldem zengő
zápor ostorozza,
vizek ezüstlenek
és kék a levegő.*

*Csak az én gyarló tes-
tem van úgy lefosztva,
mint a jégviharral
büntetett mező.*

*Depressziót hajt
a bánat barna bokra,
azon minden egyes
levél fekete.*

*Ki is zöldülhetne,
úgyse mennék sokra.
Kölcsönként időmnek
pereg a szeme.*

*Emlékek, rázzatok fel
romjaimból engem,
s a régi lányokat
még végigkóstolom,*

*de kinek ablakát
szívemmel bevertem,
annak a madárnak
már nevét nem tudom.*

*Ülök a toronyban
hét halállal szemben,
mögöttem hét jövő.
Mondd, melyik az enyém?*

*Hagyd lelkem egy kócsag
szájába lehelnem,
ó, idő ódon ága,
tarts meg, jó remény!*

VÉGÜL

*Egyik fejem babám ölében,
másik egy török kopja hegyén.
Esztergom alatt jó négyszáz éve
egyszer már elestem én.*

*Buta beszéd, csak nyelvem porzik,
csak a hasadó elme sikolt.
Hasadó hajnal, hasadó kárpit
kell a kutyának. Bezárhat a bolt.*

*Ha majd az ítélet lova táncol,
s felbúg a kiürt takarodóra,
egymás ölébe buknak a tornyok,
s az ember arccal a hóra.*

*Helyére kerül végül minden,
végül – tán nem lesz tűzözön.
Végül egy öngyilkos függőcinke
megürült házába költözöm.*